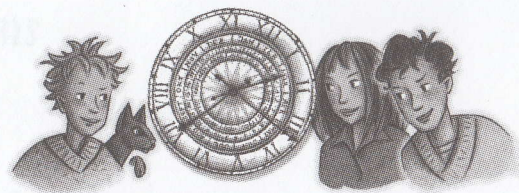

Fabian Lenk

Detectivii timpului

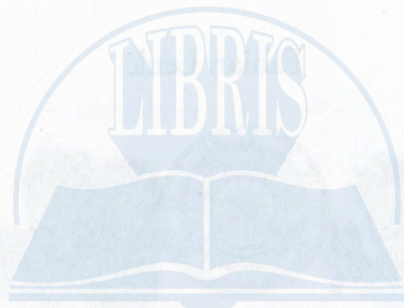
Volumul 4

Trădare în Olympia

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Traducător: Eugen Bondoc
Redactor: Elena-Anca Coman
Tehnoredactor: Elena Băluță

ISBN 978-606-8549-97-2

Fabian Lenk
Die Zeitdetektive
Falsches Spiel in Olympia

© 2008,2016 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH
Copertă și ilustrații: Almud Kunert

© Mediadocs Publishing, 2016, pentru prezenta ediție

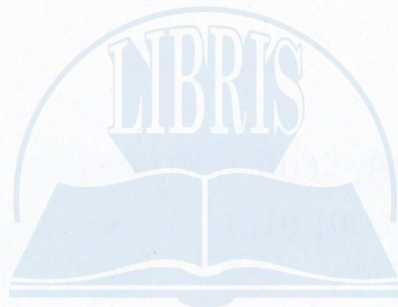
Cuprins

Duelul	9
Capcana	19
Prinsă	30
Amenințarea	43
Alergarea lui Filanor	55
O dovadă dispare	70
Un musafir nocturn	76
Cursa de care	85
Căutări primejdioase	97
Omul din umbră	108
O misiune delicată	119
Arcașul de pe acoperiș	127
Cununa sacră	141
Firi de învingători	155

Jocurile Olimpice antice și eroul lor:

Milo din Croton 158

Glosar 164

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatica pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Duelul

– Pe locuri, fiți gata, start!

Profesorul Tebelmann băt看 din palme, iar Leon și alți zece școlari se puseră în mișcare. Se apropia alergarea de 1 000 de metri la jocurile anuale pentru tineret. Leon își dorea un certificat de excelență, ca întotdeauna. Pentru asta avea nevoie de un punctaj bun. Și voia să câștige această alergare învingându-l pe Mark, cel mai îndârjit rival al său.

– Dă-i înainte, Leon! strigau Julian și Kim, care stăteau ghemuiți pe iarbă, lângă pista athletică acoperită cu tartan. Cei doi nu erau buni alergători.

Leon le făcu un semn scurt cu ochiul. Apoi se concentră din nou pe alergare. Să respire măsurat, să nu ajungă prea repede la capătul primilor patru sute de metri. Și să nu îl piardă din ochi pe Mark, care deja se afla pe locul al treilea. Leon se apropie

de el și nu-l mai slăbea din ochi. Adidașii lui atingeau pista ritmic.

Acum alergătorii lăsaseră în urmă prima tură. Distanțele dintre ei se măriseră. Leon își menținea poziția, rămânând în urma lui Mark, pândindu-l.

Pe o distanță de alte șase sute de metri, Mark continuă să conducă. Impusese un ritm infernal. Leon rămase în apropierea lui. Respira acum accelerat, prea accelerat. Aruncă o privire în spate. Era un duel între ei doi.

Ultima curbă. Leon îl văzu pe Tebelmann la linia de sosire. Și Kim, și Julian stăteau acolo și țipau ceva nedeslușit. Încă două sute de metri, încă o sută.

Leon scrâșni din dinți. Pulsul îi galopa, mușchii îi ardeau. Iar în fața sa, chiar dacă doar în aparență, Mark alerga sprinten și elegant. Cum de ajunsese Mark la o asemenea condiție fizică? Leon încă era exact în spatele lui, dar simți că îl păraseau puterile. Urma să piardă duelul, dacă...

Dacă nu dădea tot ce avea. Leon strânse pumnii, băgă capul în piept și învinse contracurentul lui Mark.

Acum Leon era în dreptul rivalului său. Cu figurile transpirate, școlarii se priviră pentru o clipă.

Ochii lui Mark scânteiau. În ochii săi se citea mânia, dar și un dram de îndoială. Și în acel moment, Leon ghici că mai are o șansă de izbândă.

Leon își îndreptă privirea înainte, către sosire. Picioarele sale zguduiau pământul și încet, foarte încet, îl depăși pe Mark.

– Reușești, reușești! țipau Julian și Kim.

Tebelmann se apropia subit, linia de sosire, râvnita linie albă! O privire aruncată alături, unde Mark încă se afla. Înainte! Și dintr-odată, Leon nu mai simți oboseala, ci se simți ușor ca o pană. Trece linia de sosire cu un avans de doi metri.

Tebelmann se uită la cronometru și îl bătu pe Leon pe umăr.

– Bun timp!

Leon doar dădu din cap și primi felicitările lui Kim, ale lui Julian și la final pe cele ale lui Mark.

– Nu e rău, dar ne-ai ținut cu sufletul la gură până în ultima clipă, zise Kim și râse.

– Să sperăm că e de ajuns pentru o medalie, replică Leon gâfâind.

Se întinse în iarbă lângă pistă și privi către cerul albastru strălucitor. Era o zi minunată de vară în orașelul medieval Siebenthann.

– Mă bucur deja când mă gândesc la Jocurile Olimpice, zise. Încep într-o săptămână. O să mă uit mult la televizor. Mai ales la alergări!

Julian se lăsă pe vine lângă el.

– Și eu, zise el. Dar cred că Jocurile Olimpice din Antichitate au fost chiar mai bune. De vreme ce învingătorii erau recompensați cu bani și adorați ca niște zei.

– Serios?

– Da, se entuziasmă Julian. Cine câștiga Jocurile Olimpice era câștigător pe viață. Asta am citit în primul rând în biblioteca noastră din mănăstirea Sfântul Bartolomeu. Și ce grele erau probele! Mai ales cursele de care!

– Curse de care? întrebă Leon neîncrezător.

– Da, confirmă Julian. Nu erau doar sporturi atletice ușoare ca alergarea, săriturile sau aruncarea discului, ci și lupte, box și chiar curse de care. Iar sportivii luptau folosindu-se de toate mijloacele până la victorie. Locurile al doilea sau al treilea nu valorau nimic.

Leon se ridică brusc din iarbă.

– Curse de care, glorie nemărginită, dueluri crunte? Cred că trebuie să ajung la Jocurile Olimpice neapărat!

– Nu cumva vrei să zici că ar trebui să-i facem iarăși o mică vizită camerei noastre a timpului? zise Kim cu un zâmbet plin de înțeles.

Leon dădu stăruitor din cap.

– Exact asta!

– Liniștește-te, îl potoli Julian. Trebuie mai întâi să ne informăm. Încă nu avem nici cea mai mică idee despre ce an ar fi potrivit pentru o călătorie.

– Corect, îl aprobă Kim. În afară de asta, încă mai am cursul de olărit azi după-amiază. Am timp de o mică aventură doar de la ora cinci încolo!

Când se întâlniră exact la ora cinci în biblioteca străveche, Kim nu veni singură. Neobișnuit de isteța și misterioasa pisică Kija se învârtea agitată în jurul picioarelor ei. Deci știa deja că în ziua aceea se apropia un nou moment special, magic – o călătorie în timp prin Tempus.

Biblioteca deja se închisese la acea oră. Însă Julian avea o cheie către împărăția cărților. Și așa, peste câteva momente, prietenii hoinăreau printre rândurile de rafturi de cărți. Treptat, se înarmară cu cărți de istorie pe tema Jocurilor Olimpice și se așezară la mesele de lectură. Pisica sări pe masa lui Kim și urmări cu ochi mari fiecare mișcare a fetei, care citea textul cu fruntea încrețită.